

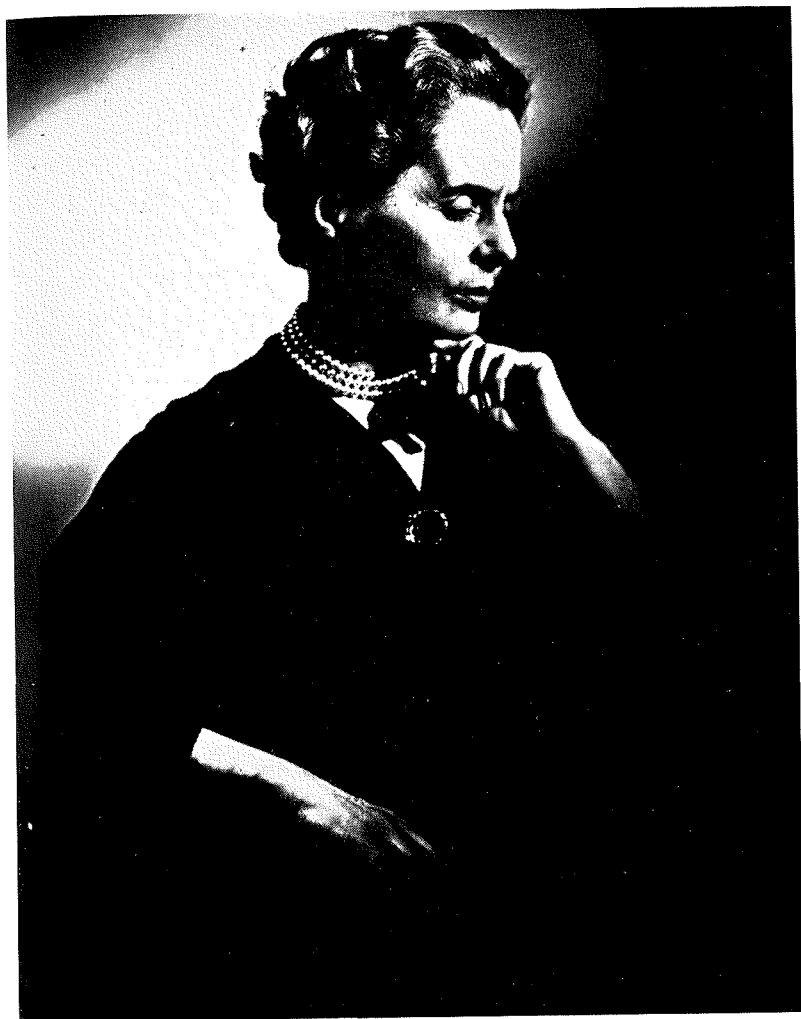
Den Haag – Nederlands Congresgebouw – 17 juni

Den Haag – Nederlands Congresgebouw – 18 juni

Amsterdam – Stadsschouwburg – 19 juni

Amsterdam – Stadsschouwburg – 20 juni

Rotterdam – Rotterdamse Schouwburg – 22 juni

Ninette de Valois

The Royal Opera House,
Covent Garden Ltd
(General Administrator: John Tooley)
presenteert

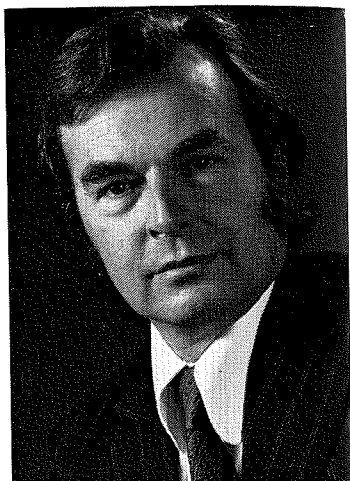
The Royal Ballet

gesticht door Ninette de Valois in 1931
Stichter-choreograaf:
Frederick Ashton

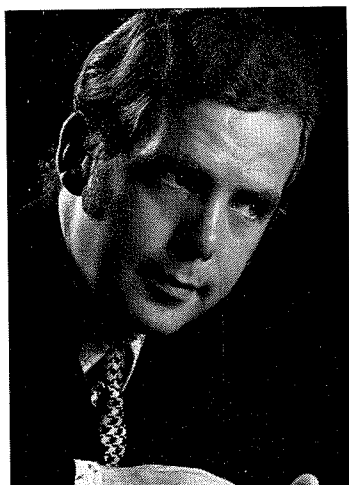
Directeur:	Kenneth MacMillan
Mede-directeur:	Peter Wright
Muzikaal-directeur:	Ashley Lawrence

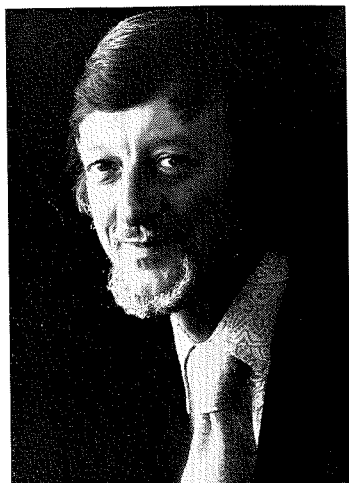
Kenneth MacMillan

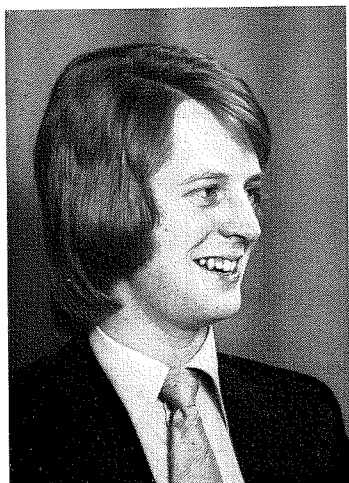
Peter Wright

David Taylor

John Auld

Barry Wordsworth

Solisten van The Royal Ballet
tijdens de voorstellingen in het
Holland Festival

Margaret Barbieri
Stephen Jefferies
Vyvyan Lorrayne
Anthony Dowell
Desmond Kelly
Antoinette Sibley
Alain Dubreuil
Brenda Last
Lois Strike

Assistent van de directeuren
Balletmeester
Balletmeesteres

John Auld
Ronald Plaisted
Brenda Last

Dirigent
Assistent-dirigent

Het Residentie Orkest, Den Haag
David Taylor
Barry Wordsworth

The Royal Opera House, Covent
Garden Limited ontvangt financiële
steun van de
Arts Council of Great Britain

Solisten

Brian Bertscher
Marion Tait
Anya Evans
Kathryn Wade
David Morse

Coryfeeën

Graham Goodbody
Ashley Killar
Peter O'Brien
Rashna Homji
Jeanetta Laurence
Murray Kilgour
Petal Miller

Artisten van The Royal Ballet

John Appleton
Elizabeth Francis
Josephine Holling
Moira McCormack
Derek Purnell
Paul Waller
Susan Burton
Sally Garbutt
Rosalind Kurz
Janis Parsons
Kim Reeder
Jennifer Withers
Colin Dye
Michael Harper
Marion Lindsay
Paul Porter
Douglas Vardon

Administratieve staf
Leiding van de groep
Tournee-leiding
Secretariaat

John Auld
Christopher Nourse
Maura Caldwell

Ballet staf
Balletmeester
Balletmeesteres
Leraar en repetitor

Ronald Plaisted
Brenda Last
Hilary Cartwright

Muziek-staf
Dirigent
Assistent-dirigent
Pianisten

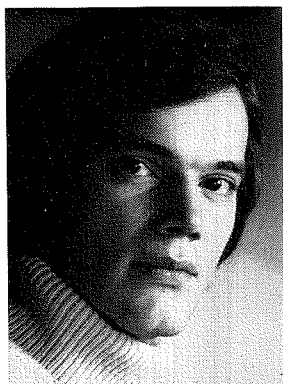
David Taylor
Barry Wordsworth
Hilary Bell, Philip Gammon

Technische staf
Technische leiding
Assistent
Decor-uitvoering
Belichting
Rekwisieten
Garderobe

Terry Martin
Andis Marton
John Hart
John Hall
Graham Crew
Pat Pickett

Margaret Barbieri

Stephen Jefferies

Vyvyan Lorraine

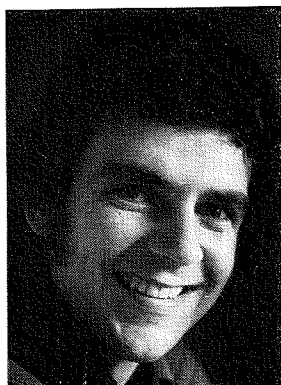
Anthony Dowell

Desmond Kelly

Antoinette Sibley

Alain Dubreuil

Brenda Last

Lois Strike

Programma's

maandag 17 juni – Den Haag

Concerto

pauze

Las Hermanas

pauze

Balkon-pas de deux uit Romeo and Juliet

Card Game

dinsdag 18 juni – Den Haag

Les Rendezvous

pauze

The Invitation

pauze

Concerto

woensdag 19 juni – Amsterdam

Concerto

pauze

Las Hermanas

pauze

Balkon-pas de deux uit Romeo and Juliet

Card Game

donderdag 20 juni – Amsterdam

Les Rendezvous

pauze

The Invitation

pauze

Concerto

zaterdag 22 juni – Rotterdam

Les Rendezvous

pauze

The Rake's Progress

pauze

Card Game

Voorts treedt The Royal Ballet op in het RAI-Congrescentrum in Amsterdam op vrijdag 21 juni ter gelegenheid van de uitreiking van de Erasmus-prijs door Z.K.H. Prins Bernhard aan Dame Ninette de Valois, de stichtster van The Royal Ballet. Bij deze gelegenheid zal de eerste uitvoering in Nederland worden gegeven van Ninette de Valois' ballet 'The Rake's Progress', gevolgd door de Balkon-pas de deux uit 'Romeo and Juliet'.

Werken, in volgorde van uitvoering

Concerto

Muziek	Dmitri Shostakowitsj (Tweede pianoconcert) (in samenwerking met Boosey & Hawkes Ltd)
Choreografie	Kenneth MacMillan
Decor en kostuums	Jurgen Rose
1e deel	Lois Strike, Marion Tait, Peter O'Brien, Alain Dubreuil, Petal Miller, Murray Kilgour, Moira McCormack Colin Dye en artisten van The Royal Ballet
2e deel	Anya Evans, Marion Tait, Peter O'Brien, Desmond Kelly, Petal Miller, Murray Kilgour, Moira McCormack, Colin Dye
3e deel	Kathryn Wade, Lois Strike, Anya Evans, Marion Tait, Peter O'Brien, Alain Dubreuil, Desmond Kelly, Petal Miller, Murray Kilgour, Moira McCormack, Colin Dye en artisten van The Royal Ballet
	Het Residentie Orkest o.l.v. David Taylor
Solist	Philip Gammon, piano

Dmitri Shostakowitsj schreef zijn Tweede Pianoconcert vooral voor zijn zoon Maxim, die solist was bij de eerste uitvoering van het werk in 1957. De toen 19-jarige Maxim studeerde nog aan het conservatorium van Moskou en zijn vader verwerkte waarschijnlijk voor de grap materiaal uit een handboek voor pianostudies in de finale van zijn overwegend lichtvoetige concert. De muziek, die de uitvoerende pianist in technisch opzicht uitgebreid aan de tand voelt, wordt gekenmerkt door verschillende soorten tegenstellingen in de drie delen. Concerto is het tweede ballet van Kenneth MacMillan op muziek van Shostakowitsj. Zijn eerste ballet, 'Symphony' werd gebaseerd op diens Eerste Symfonie en in 1963 voor het eerst door The Royal Ballet uitgevoerd. Het ballet 'Concerto' is nauw verwant met de muzikale vorm en de contrasten van het pianoconcert. De danssoli volgen voornamelijk de pianopartij terwijl drie aanvullende dansparen de visuele patronen verder variëren. 'Concerto' ging in 1966 in première bij het ballet van de Deutsche Oper Berlin en werd in 1967 in het repertoire van het Royal Ballet opgenomen. De (reizende) Royal Ballet New Group voerde het werk voor het eerst op 30 maart van dit jaar uit.

Las Hermanas

Muziek	Frank Martin (Concert voor clavecymbel en klein orkest) (in samenwerking met Universal Edition-Alfred Kalmus Ltd)
Choreografie	Kenneth MacMillan
Decor en kostuums	Nicholas Georgiadis
De Man	Alain Dubreuil
De Moeder	Jeanetta Laurence
De Oudste Zuster	Vyvyan Lorrayne
De Jongste Zuster	Margaret Barbieri
De Jaloerse Zuster	Brenda Last
De Andere Zusters	Petal Miller, Rashna Homji
	Het Residentie-Orkest o.l.v. David Taylor
Solist	Barry Wordsworth, clavecymbel

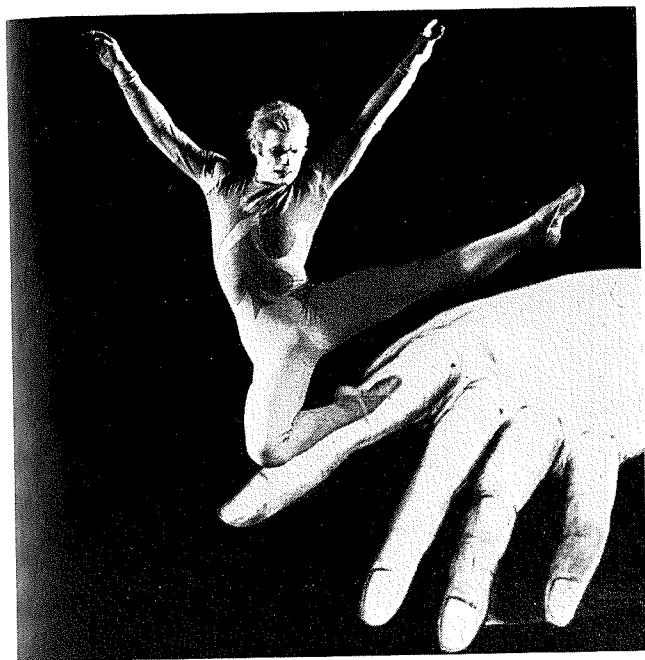
'Las Hermanas', spaans voor 'De Zusters', is gebaseerd op de tragedie 'Het huis van Bernarda Alba' van Federico Garcia Lorca. Het stuk gaat over vijf ongetrouwde zusters wier leven overheerst wordt door hun trotse en tyrannieke moeder, een weduwe. De oudste en lelijkste dochter – erfgename volgens het testament van haar vader – wordt het hof gemaakt door een jongeman. De tragedie voltrekt zich nadat de jaloerse zuster ontdekt dat deze man geheime betrekkingen onderhoudt met haar jongste zuster. Het ballet ging in première in 1963 in Stuttgart. 'Las Hermanas' wordt gepresenteerd in samenwerking met Scottish Theatre Ballet.

Balkon-pas de deux uit Romeo and Juliet

Muziek	Serge Prokofieff (met toestemming van Boosey & Hawkes Ltd)
Choreografie	Kenneth MacMillan
	Antoinette Sibley Anthony Dowell
	Het Residentie-Orkest o.l.v. David Taylor

Deze Pas-de-deux maakt deel uit van de avondvullende versie van 'Romeo and Juliet' van Prokofieff, gezet voor The Royal Ballet door Kenneth MacMillan in 1965.

Romeo en Julia hebben elkaar voor het eerst ontmoet op een bal bij de Capulets. Als de gasten vertrokken zijn keert Romeo terug naar de tuin van de Capulets waar hij en Julia hun liefde voor elkaar uitspreken.

Card Game

Muziek

Card Game

Igor Strawinsky
(met toestemming van
Schott & Co. Ltd)

Choreografie
heringestudeerd door

John Cranko
Georgette Tsingoures met dank aan
het Stuttgart Ballet

Decor en kostuums
Belichting

Dorothee Zippel
William Bundy

The Joker

Stephen Jefferies

First Deal

Queen of Hearts
Ten of Spades
Ten of Clubs
Seven of Hearts
Seven of Diamonds

Vyvyan Lorrayne
Douglas Vardon
Ashley Killar
Paul Porter
Colin Dye

Second Deal

Two of Hearts
Three of Hearts
Four of Hearts
Five of Hearts
Six of Hearts

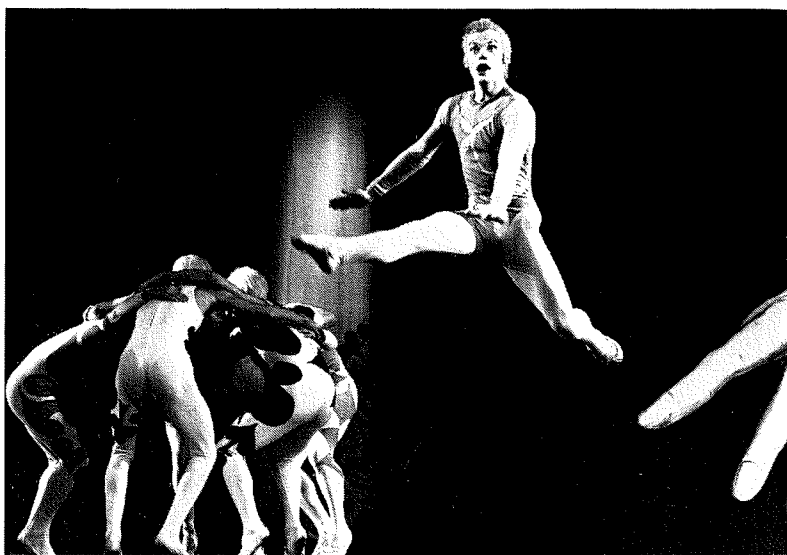
Brian Bertscher
Paul Waller
David Morse
Murray Kilgour
Peter O'Brien

Third Deal

Two of Diamonds
Ace of Spades
Ten of Spades
King of Spades
Jack of Spades

Margaret Barbieri
Rashna Homji
Anya Evans
Michael Harper
Derek Purnell

Het Residentie-Orkest o.l.v.
David Taylor

Card Game

Strawinsky componeerde de balletmuziek voor 'Card Game – bij ons beter bekend als 'Jeu de Cartes' – speciaal voor Balanchine's American Ballet in 1936 als onderdeel van een Strawinsky-festival dat in het volgende voorjaar was voorgenomen bij de Metropolitan Opera in New York. Strawinsky die toen in Parijs woonde werd gevraagd – zoals Balanchine 't zei – te 'schrijven wat hij maar wilde' en het resultaat was een partituur geïnspireerd door een partij poker, met satirische toespelingen op componisten zoals Rossini en Ravel. Verscheidene andere choreografen werden door deze muziek aangetrokken en John Cranko maakte zijn versie voor zijn Stuttgart Ballet in 1965. Een jaar later kwam het op het repertoire van The Royal Ballet. Cranko vereenvoudigde het originele scenario. Hij maakte een humoristisch dansstuk met toespelingen op andere balletten, zoals het Rozen-adagio uit 'De Schone Slaapster', en op de stijl van Balanchine.

Les Rendezvous

Muziek
gearrangeerd en georkestreerd
door
Choreografie
Decor en kostuums

Daniel Auber
Constant Lambert
Frederick Ashton
William Chappell

Entrée des Promeneurs

Marion Tait, Stephen Jefferies,
Brenda Last, Brian Bertscher,
Kim Reeder, Elizabeth Francis
Rashna Homji, Josephine Holling,
Jeanetta Laurence, Janis Parsons
Marion Lindsay, Peter O'Brien,
Murray Kilgour, Ashley Killar,
Colin Dye, Paul Waller, Paul Porter

Pas de Quatre	Anya Evans, Petal Miller, Moira McCormack, Jennifer Withers
Variation	Stephen Jefferies
Adage des Amoureux	Marion Tait, Stephen Jefferies
Pas de Trois	Brenda Last, Brian Bertscher, Kim Reeder
Variation	Marion Tait
Pas de Six	Peter O'Brien, Murray Kilgour, Ashley Killar, Colin Dye, Paul Waller, Paul Porter
Sortie des Promeneurs	Artisten van The Royal Ballet Het Residentie-Orkest o.l.v. Barry Wordsworth

Les Rendezvous was het tweede ballet dat Ashton maakte voor het jonge Vic Wells Ballet, speciaal om de talenten te doen schitteren van Alicia Markova en Stanislas Idzikovski, een in Polen geboren danser die in 1914 bij het Diaghilev Ballet gekomen was en wiens buitengewone techniek en elevatie hem tot natuurlijke erfgenaam maakte van veel rollen gemaakt voor Nijinski. Les Rendezvous is een portret van deze twee dansers, en van jonge mensen in een vrolijke stemming en tevens een herinnering aan enkele sleutelfiguren bij de oprichting van de groep zelf.

Les Rendez-Vous

The Invitation

ballet in vijf delen

Muziek	Matyas Seiber (met toestemming van Schott & Co Ltd)
Choreografie	Kenneth MacMillan
Decor en kostuums	Nicholas Georgiadis
The Girl	Marion Tait
Her Cousin	Stephen Jefferies
Her Mother	Jeanetta Laurence
Her Older Sisters	Josephine Holling, Elizabeth Francis
The Governess	Kathryn Wade
The Wife	Vyvyan Lorrayne
The Husband	Desmond Kelly
Entertainers	Brenda Last, David Morse, Brian Bertscher
Children	Susan Burton, Moira McCormack, Petal Miller, Rosalind Kurz, Kim Reeder, John Appleton, Paul Porter
Guests	Marion Lindsay, Jennifer Withers, Janis Parsons, Sally Garbutt, Peter O'Brien, Murray Kilgour, Derek Purnell, Paul Waller
	Het Residentie-Orkest o.l.v. David Taylor

De bekende Engelse balletcriticus Arnold Haskell vat de inhoud als volgt samen : De jongen en het meisje hebben nog maar kort de school verlaten als zij terecht komen in een vreemde verwarrende wereld waarin zij de tederheid voelen van de wederzijdse aantrekkingskracht. Plotseling merken zij verwickeld te zijn geraakt in de verhouding van een teleurgesteld echtpaar. De jongen wordt geveleid door de belangstelling van de oudere vrouw. Het meisje is zich, voor het eerst, bewust van haar macht als de man haar achtervolgt en zijn toevlucht neemt tot geweld. Als de jongen bij haar terugkeert trekt zij zich van hem terug. Voor haar kan niets meer ooit nog hetzelfde zijn.

Matyas Seiber (1905-1960) componeerde de muziek voor 'The Invitation' in 1960 in nauwe samenwerking met Kenneth MacMillan, die het gedetailleerde balletverhaal leverde dat vorm gaf aan de muzikale structuur. In 'The Invitation' een oorspronkelijke partituur voor symfonie-orkest, is een her-orkestratie opgenomen van Seiber's 'Pastorale en Buleske' voor fluit en strijkers uit 1942. In het ballet wordt het thema van de Pastorale vereenzelvigd met het meisje en haar lotgevallen.

Seiber werd geboren in Boedapest en studeerde compositie bij Zoltan Kodaly. In 1928 kwam hij naar Frankfort waar hij de eerste academische jazz-klas stichtte. In 1935 verhuisde hij naar Londen en kreeg de Britse nationaliteit. 'The Invitation' ging in première bij The Royal Ballet in 1960 in Oxford.

The Rake's Progress

Muziek
Choreografie
Decor en kostuums

Ballet door Gavin Gordon naar
William Hogarth
Gavin Gordon
Ninette de Valois
Rex Whistler naar William Hogarth

Scene I. De ontvangst

Een jongeman heeft een vermogen geërfd. We zien hem bezit nemen van zijn nieuwe huis. Hij wordt omringd door bedenkelijke figuren die misbruik van hem willen maken. Hij neemt danslessen en springt kwistig met zijn geld om.

The Rake	Stephen Jefferies
The Tailor	Douglas Vardon
The Jockey	Brian Bertscher
The Bravo	Peter O'Brien
The Dancing Master	Kim Reeder
The Fencing Master	Colin Dye
The Horn Blower	Derek Purnell
The Betrayed Girl	Margaret Barbieri
Her Mother	Jeanetta Laurence

Scene II. De orgie

In vrolijk maar lichtzinnig gezelschap geniet de jongeman van wijn, vrouwen en gezang.

Ladies of the Town	Marion Tait, Jennifer Withers. Josephine Holling, Petal Miller, Elizabeth Francis
The Dancer	Kathryn Wade
The Rake	Stephen Jefferies
His Friend	Ashley Killar
The Ballad Singer	Rashna Homji
The Servant	Moira McCormack
The Musicians	Derek Purnell, Michael Harper

Scene III. Deugdzaam tussenspel

De politie staat op het punt hem wegens zijn schulden te arresteren. Het zuivere jonge meisje slaagt er in dit met behulp van haar spaarpenningen te voorkomen.

The Creditors	Colin Dye, Douglas Vardon, Peter O'Brien
The Girl	Margaret Barbieri
The Rake	Stephen Jefferies

Scene IV. Het speelhol

Hij zoekt zijn fortuin te herwinnen bij het gokspel. Hij verliest echter voortdurend en raakt steeds dieper in verval

The Rake	Stephen Jefferies
His Friend	Ashley Killar
The Gamblers	Brian Bertscher, Derek Purnell, Peter O'Brien

The Rake's Progress. The Gambling Scene

Scene V. Bij de gevangenispoort

Hij zit nu in de gevangenis wegens speelschulden, maar het onschuldige jonge meisje wacht geduldig op zijn vrijlating.

The Girl Margaret Barbieri

Scene VI. Het krankzinnigengesticht

Aangetast door ziekte en verteerd door wroeging eindigt hij zijn leven in een krankzinnigengesticht.

The Gentleman with a Rope	David Morse
The Sailor	Douglas Vardon
The Rake	Stephen Jefferies
The Card Player	Ashley Killar
The Violinist	Colin Dye
The King	Michael Harper
The Pope	John Appleton
The Girl	Margaret Barbieri

Het Residentie-Orkest o.l.v.
David Taylor

The Rake's Progress ging op 20 mei 1935 in première bij het Vic-Wells Ballet in Londen. Het werk is bekend geworden als een typerend voorbeeld van de Engelse balletstijl: Engels in inspiratie en stijl, zonder elementen uit de stijl van het Russische Ballet.

Het ballet ontleent zijn romantische thema aan de reeks schilderijen met dezelfde titel van de achttiende eeuwse Engelse schilder William Hogarth. De decorontwerpen van Rex Whistler volgen de stijl van de schilderijen getrouw en in zijn muziek verwerkte Gavin Gordon straatballaden uit dezelfde periode. De choreografie van Ninette de Valois stelt hoge eisen aan de dramatische gaven van de dansers, van de Rake zelf tot een groot aantal andere rollen, die scherp getekend

zijn in de contouren van hun periode. Toen de 'Rake' in première ging werden de hoofdrollen gedanst door kunstenaars die later allen hun stempel zouden zetten op de geschiedenis van The Royal Ballet. Walter Gore was de 'Rake', Alicia Markova de Betrayed Girl. Ursula Moreton, later hoofd van de Royal Ballet School, was de danseres met de rode kousen in de orgie-scène. Het kleine dienstmeisje, Jill Gregory, werd later balletmeesteres en twee toekomstige balletleraren, Harold Turner en Ailne Phillips, traden eveneens in hoofdrollen op.

The Royal Ballet

The Royal Ballet werd in 1931 door Ninette de Valois gesticht. In de jaren dertig werd door haar en door Frederick Ashton de grondslag gelegd voor de nu toonaangevende Engelse klassieke balletstijl die voortgekomen is uit het erfgoed van de Russische academische danskunst.

Dank zij danscritici zoals Arnold Haskell kreeg het Engelse ballet grote bekendheid elders in de wereld. De school van het Royal Ballet heeft vele danskunstenaars afgeleverd en de groep zelf bracht choreografen voort zoals Kenneth MacMillan en John Cranko, die de Engelse stijl gedurende een aantal jaren overbrachten op balletgezelschappen in West-Duitsland.

Sinds 1956 maakt het Royal Ballet deel uit van de Royal Opera in Covent Garden. Kortgeleden werd het Royal Ballet opgesplitst in het vaste ensemble voor Covent Garden enerzijds – voor de avondvullende balletten en operamedewerking – en de reizende New Group die de voorstellingen van merendeels kortere werken buiten het eigen theater verzorgt. De in het Holland Festival gepresenteerde programma's weerspiegelen het eigen karakter van de groep dat achter het moderne repertoire ook duidelijk de traditie laat zien waaruit dit ballet voortgekomen is, een periode van veertig jaar omspannend: van 'The Rake's Progress' uit 1935 tot 'Concerto' dat nog geen vier maanden oud is.

Ninette de Valois

Ninette de Valois werd geboren in Ierland en studeerde bij Espinosa en Cecchetti. In 1923 werd zij geëngageerd bij het Diaghilev Ballet als soliste. In 1926 richtte zij haar eigen dansschool op als stap op de weg naar de vervulling van haar droom om een Engelse nationale balletgroep op te richten. Zij ging samenwerken met Lilian Baylis van de Old Vic en hieruit kwam in 1931 het Vic-Wells Ballet voort dat gelegenheid om op te treden kreeg in het nieuwe Sadler's Wells Theater. 'Les Petits Riens' en Fokine's 'Sylphides' waren de eerste werken op het repertoire, gevolgd door werken van Anthony Tudor, van Ninette de Valois zelf en later van Frederick Ashton, die vooral de eigen Engelse stijl van de groep met werken zoals 'Façade' en 'Les Patineurs' zou vestigen. Tot 1946 heeft Ninette de Valois niet minder dan 31 balletten voor haar groep gemaakt, waarvan 'Job', 'The Rake's Progress' en 'Checkmate' de bekendste geworden zijn. Vooral was Ninette de Valois echter een geboren leidster, die in alle opzichten The Royal Ballet tot kracht en bloei wist te brengen – een prestatie waarvoor zij nu met de Erasmusprijs wordt geëerd.

Kenneth MacMillan

Kenneth MacMillan, directeur van het Royal Ballet, staat met vier werken als choreograaf centraal in de presentatie van deze groep in het Holland Festival. Hij is de eerste vooraanstaande choreograaf die uit de school van het Royal Ballet is voortgekomen. In 1947 kwam hij bij het Sadler's Wells Theatre Ballet en in 1952 maakte hij zijn eerste choreografieën. In 1956 debuteerde hij als choreograaf in Covent Garden met zijn 'Noctambules'. In de tien jaren die volgden ontstonden vele balletten voor The Royal Ballet zoals 'The Invitation', 'Solitaire', 'Dances Concertantes' en – in 1965 – het avondvullende 'Romeo and Juliet'. In 1966 verliet Kenneth MacMillan Londen om directeur te worden van het ballet van de Deutsche Oper Berlin. Verscheidene balletten maakte hij voor deze groep en voor het ballet van de opera in Stuttgart waar zijn vriend en collega

John Cranko directeur van was. Sinds hij terugkeerde naar Londen, nu als directeur van het Royal Ballet, creëerde hij verscheidene grote balletten, zoals 'Manon', 'Anastasia', en 'Triad'. Als artistiek leider trekt hij vele toonaangevende choreografen bij het Royal Ballet aan, zoals Georges Balanchine, Jerome Robbins en onze landgenoot Hans van Manen van wie 'Twilight', 'Tilt' en 'Septet Extra' op het huidige repertoire van het Royal Ballet staan.

Frederick Ashton

Frederick Ashton, een van de grootste choreografen van deze eeuw, is samen met Ninette de Valois de spil van het Engelse nationale klassieke ballet geweest. Op 20-jarige leeftijd maakte hij zijn eerste ballet bij Marie Rambert. Meer dan tachtig balletten zijn hierop gevolgd sinds zijn aansluiting bij het Vic-Wells Ballet in 1931: abstracte zowel als verhalende, komische zowel als tragische balletten, vaak meesterlijk van constructie en een diep inzicht onthullend in de mogelijkheden van de 'akademische' dansstijl. Ashton werd in 1952 adjunct-directeur van het Engelse nationale ballet en in 1961 directeur, tot aan zijn aftreden in 1970.

John Cranko

John Cranko, afkomstig uit Zuid-Afrika, sloot zich in 1947 bij het Sadler's Wells Theatre Ballet aan en werd in 1950 tot choreograaf bij deze groep benoemd. 'Pineapple Poll' en 'Bonne-Bouche' waren in Londen zijn eerste werkstukken. Hij werkte ook in Milaan en Parijs, enceneerde revues en organiseerde speciale balletfestivals. In 1959 aanvaardde hij een benoeming tot directeur van het ballet van de opera van Stuttgart. Dit ballet bracht hij aan de top in West-Duitsland en hij oogste er internationaal grote successen mee op tournees tot aan zijn tragische dood in 1973, toen hij tijdens de terugreis van zijn groep uit New York overleed.

Peter Wright

Peter Wright, mede-directeur van het Royal Ballet, begon zijn danscarrière in 1945 bij Kurt Jooss en voegde zich in 1949 bij het Sadler's Wells Theatre Ballet. In 1957 kreeg zijn loopbaan een andere richting toen hij balletmeester werd bij dezelfde groep en zijn eerste choreografie maakte voor deze groep, 'A Blue Rose'. In 1961 voegde hij zich bij John Cranko in Stuttgart en maakte daar o.m. een instudering van 'Giselle' die later ook door het Royal Ballet werd overgenomen. Peter Wright werkte na 1961 als gastleraar en choreograaf voorts in Noorwegen, Canada, Israël en Oostenrijk en regisseerde talrijke balletuitvoeringen voor de televisie. In 1970 keerde hij bij het Royal Ballet terug.

David Taylor

David Taylor, die ons Residentie-Orkest leidt bij de uitvoerige taak om zeven verschillende balletten te begeleiden, studeerde directie en zang bij het Royal College of Music en werd in 1962 repetitor bij de Sadler's Wells Opera, waarna Peter Hall hem benoemde in de positie van muzikaal directeur van de Royal Shakespeare Company. Na 1964 was hij verbonden aan Sadler's Wells, Western Theatre Ballet en verscheidene BBC-ensembles. In 1967 werd David Taylor dirigent bij het London Festival Ballet en in 1971 volgde zijn benoeming tot dirigent bij de reisgroep van het Royal Ballet.